

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. října 2013 č.10 / 13

Internetoví revolucionáři a Občané.

Velký policajt, celý v černém, se pootočil a řekl: „Tak jdeme.“ A šlo se. Bylo půl čtvrté v sobotu 24. srpna 2013. Vpředu jelo bílé policejní auto, pak ten velký policista v černém, pak dva nesli transparent: Národně, sociálně, neústupně. Za ním asi 40 týpků (policie napočítala 60), mezi nimi docela pěkná brejlatá holka v kraťasech. Shromáždění DSSS začalo. Houf fotografií zdál se mi větší, než demonstrace sama.

To už je dávno, událost vyšuměla. Nikdo nikoho nezmlátil, na radnici jsou spokojeni. Trochu právem, Jičín se nepřipojil. Čumilové byli zklamáni, bitva nebyla. Policie všechno monitorovala. Akorát nevěděla, že ti týpci dlouho „schůzovali“ v hospodě a pak po Jičíně hajlovali. Dělnická strana sociální spravedlnosti s tím nemá nic společného, ta po čtvrté hodině shromáždění ukončila. Ha, ha.

Nám některým trochu věc vrtá hlavou ještě teď. Jak se má zachovat občan?

Tak, revolucionářů je u nás mnoho. Myslím těch, kterým není lhostejné, co se děje. Nejvíce je bohužel těch internetových. Posílají různé články, dosti často nepodepsané. Odvolávají se na autority, vypočítávají, kolik berou Romové na sociálních dávkách a přitom nepracují. To, co na internetu dostanou, posílají dál. Panečku, to je rozhořčení, to je akčnost. Oni jsou nespokojeni, dávají to najevo, ale

hlavně - nic je to nestojí. A není to pro ně nebezpečné.

Přitom jim poněkud uniká, že v jejich obci sedí na radnici několik ještěitných zástupců lidu, kteří svému městu škodí. Teď například (psáno 11 09) chtějí odvolat místostarostu a aktivního radního. Pracovité lidi, o kterých si to myslí i kolegové z opačného tábora. Pokud by byli nuceni odejít, zase by město stagnovalo, bylo bezvládné. Jak se k tomuhle postaví Občan? Dát jim najevo svůj názor? Občan, který se pod svůj názor podepíše, nebo ho jasně veřejně vysloví. Třeba na jednání zastupitelstva. Takových Občanů je třeba. Jejich konání má smysl větší, než těch internetových „revolucionářů“.

Cena města Jičína – nominace

Zase jsem to prošvih'... Tak dobře, řeknu na rovinu. Sepsal jsem nominaci na jednu významnou jičínskou politickou osobnost. Jak je vzorem moderního politika. Je tuplovaným zastupitelem, členem několika komisí či výborů, asi je i v nějakých správních radách, zvládá mnoho profesí, jednu za pade. A je vzorem charakteru. Lidi ho mají rádi, protože po něm pojmenovali i ulici v Jitčíně, tedy zatím jen kousek. Ani nečekali na pozhánání úřadů. A kdo ví, jak to bude, když oni, jejich strana, teď mají jen těch deset procent, protože se nedovedou dohodnout ani mezi sebou.

Prostě jsem to sepsal – a neposlal. On by mi to stejně z vrožené skromnosti nepodepsal. A to byla v té době podmínka přijetí nominace.

A že prý bez masky to tady nikdo nepřežije. A co ...poezie? (S. Antoňová)

O focení

Jak si přemýšlím a všechno zdůvodňuju, vychází mi, že focení baví mne hlavně reportážní. Je zámek, všichni fotí, já jen koukám. Pak snad jen tu kytku, co roste z té odřbané zdi. Nebo fotografku s výstřihem. Amatérku.

Přišlo se mi, že ty reportážní momentky jsou často jako rozhovor. Interview. Tam člověk mluví slovy, tady ksichtem a rukama. Mimikou a gesty. Sednu si vedle paní režisérky, koukám, jak prožívá zkoušku. Občas na ně něco křikne, nebo vyletí. Na mne se podívá zle a požádá, abych nefotil. A mne to v tu chvíli nejvíc baví. Muka obraznosti. (Páral.) Chvilku to vydržím. Pak opatrně, nenápadně. Koukám do hledáčku (ještě mám staříčkový Canon s hledáčkem), nemačkám. Pak to přestanu vydržovat a ona rezignuje.

Když jsem jí ten krásný fotseriálek poslal, odepsala, ať nefotím režisérku při práci. Že děti jsou daleko bezprostřednější.

Kdybych ji nefotil a neposal, tak by se dialog o bezprostřednosti nezačal.

Věra Hörstová v Damaře naznačuje.

Na Věru se dobře dívá, je pěkná ženská. Jakož i na její obrazy. Nebudu rozebírat na co, nebo koho, je podívání příjemnější. Řeknu rovnou, že ideální je kombinace obého. Akorát mi trochu vadí její jméno, čtvrt hodiny jsem hledal „ö“. Ale našel, jakož i galerii pana Mužíčka Damara v Nové Pace. Zajímavé jsou i úžasné projevy pana galeristy. Rozhodně lépe maluje, než mluví. Ale zase – mluví věcně a krátce. A budiž mu chvála, že v sobotu 14. září Věře Hörstové otevřel v Damaře výstavu. Víno podávalo se červené, lidí byla spousta, když skončily projevy a africké bubny Richarda a Ondry, ševalili všichni najednou.

Ostatně soudím, že Věřiny obrazy nejlépe vnímat v tichu a s pokorou. Její tempéry a oleje na výstavě nemají příliš široký záběr. Kytice, krajina, domy. A, pardon, ještě průhledy. Mohlo by se říci, že pohled

z okna a za ním barvy. Ale třeba to vůbec nemusí být okno. Prostě nálada. Ta má přece svou barvu. Vy nemáte barevné nálady? Tak se jděte do Damary podívat.

Kytice. Měl jsem pocit, diskutuji ověřený, že zaujaly nejvíce. Zejména ženy. Kytiky jsou botanicky pojmenované, nebo jen obecně – Sváteční kytice. Tím více si paní malířka hraje s barvami.

Poutavé jsou domy, které nejsou zobrazeny celé. Jen nějakou část, pro ni podstatnou, si malířka vybírá. Dosad' si, diváku, ostatní části, vymysli si okolí. Co třeba Zámecké okno? Není ono podstatné? Tím spíš, že autorka tu, podobně jako u jiných obrazů ještě více, přechází do abstrakce. Ono pomezí, v názvu je náznak, pokyn – vyber si, doplň, vymýšlej, to autorka umí. Přece nemusíme onen polopatismus, toho je všude okolo.

Nikde nejsou, a to ostatně pan Mužíček při zahájení pověděl, lidé. Lidi prostě Věra nemaluje. Myslíte, že je neumí? Ale kdež. Ostatně nejsme povoláni jí do toho mluvit. Ona by stejně asi neposlouchala. A my si je můžeme dosazovat. Přímo do obrazu, nebo jako tvůrce toho, co na obraze je.

Ještě ke krajině. Buď realistická, nebo, jak bylo řečeno, abstraktní. Oboje lze. Jak pro koho. Až přímo školní obraz oné úžasné rozmanitosti kumštu výtvarného.

Užívej si ho, diváku! Věra Hörstová to umí.

Voni ted' mají

všelijaká nová slova a já se je učím a pak je naštěstí zapomenou, ale oni ze mne mají srandu. Tak třeba „promo“. Promo akce, promo foto. Nebo performance. Ale to už jsem se naučil dříve. Site – specific. Díky Lodžii slyším toho hodně z divadelního a alternativního světa. I třeba krásné staré výrazy. Prakt'ák. To je praktikábl. To už vím. Jeden mi Jirka postavil na nohu. V pantofli. Ještě ho občas cítím a vidím. Nehet zřialověl. Takhle si nosím zážitky domů.

Píšu hrozně rád. Ale píšu jen pro sebe a pro vlastní potěšení. (J. D. Salinger)

Zařídila si nakladatelství

Namísto fňukání, že není kde publikovat, zařídila si valdická spisovatelka Ilona Pluhařová své nakladatelství a svou třetí knížku vydala si už v něm. Vlastně čtvrtou. Uprostřed byla historická publikace, na které se podílela. Nakladatelství jmenuje se Silenka, protože to byla hrdinka její předchozí knížky pro děti.

Autorský záběr má široký. Od dětských knih, přes dílo historické, až k poslední knížce o nemocných dětech. Její název - Země bledulek - napovídá, že se jedná o nemocniční oddělení bledých dětí. Tj. těch, kteří trpí onemocněním krve. Autorka, než se dala na kantořinu, pracovala v nemocnici. Své zážitky odtud nosila v sobě a jest jedním ze způsobů, jak si ulevit – napsat knížku. Že to nebyla malá a lehká záležitost, o tom svědčí skutečnost, že knížka má 364 stránek. Posuďte sami. Knížku možno koupit na adrese nakladatelství - www.ilona-pluharova-silenka.webnode.cz.

Kousky z deníku

03 09 2013 Pan sochař, který maluje

V Lodžii na Rozmluvách s krajinou vynesl si štafle na terasu, ale i tady fouká, tak má kapuci. Maluje takové nezvyklé obrazy a ani on ten žánr neumí přesně pojmenovat. Mluví o komiksu, já o kresleném vtipu a pak se dostáváme ke konceptualismu a jak Knížák blokoval toho malíře na bienále a ještě dále.

No jde o změť písmen, které, když se pečlivě čtou, znamenají báseň, heslo, nebo jiné moudro. Jsou tam i bukvý z azbuky, některé zrcadlově obrácené. Ale musí se luštit. Nebo zase je tam Prase na modro na ruský způsob. Atď. Shodujeme se na tom, že pana Nováka to asi zajímat nebude, ale on takhle bude stejně tvořit dál.

Ptám se, proč ty bukvý a on říká, že každé písmeno je vlastně obrázek. Pak se

dostáváme až na jeho rodinu a říká, že děda a otec žili někde na východě. Na Ukrajině, nebo v Rusku. Nakonec společně odhalujeme, že ta azbuka se k jeho malování dostala geneticky.

Jdeme do dvora a on ukazuje televizi – kámen, který vsochal tu při sympoziu v roce 2009. Říkám, že to je škoda, že to tu v hlíně leží. On, že nevdá, že si umění svou cestu k lidem najde. Svá díla panu Novákovi vysvětlovat nebude. Ale je rád, když se o jeho práci lidi zajímají.

Hm. Tak i tohle je pozadí toho, čemu se říká kumšt, výtvarno. To jsou všechno PŘÍBĚHY. Je na nás, zda je objevíme.

07 09 2013 Sex v Lodžii.

Provádím. Každá návštěva je jiná. Mnohé z nich přinášejí otázky, ano i zážitky. Lidé mluví o svém městě, o sobě. Jedna maminka s dětmi pečlivě poslouchá. Pak vysloví, že oni tři se „takhle seberou a jezdí, putují“. Radši vlakem, než autem. Jsou někde od Semil. Loučíme se, podává ruku. Když se zavřela vrata, napadlo mne, že bych s ní ještě někdy chtěl promluvit. Nepromluví. Zapomněl jsem jméno té vesnice, co bydlí.

Dost mi dělá starost to kolo s klikou, kterým se předpovídá budoucnost. Každý si rád zatočí. Lidstvo je zvědavé. Těší je podkova (štěstí), koruna (peníze), rozcestník (cesty) Ale smrtka? Jak to vysvětlit, aby lidi neodjžděli z Lodžie s broukem v hlavě? Snad konec čehosi. Konečnost. I jinak.

Ale teď parta z Hradce, jeden na vozíku, zdál se mi zasvěcený, dotazy k věci. Také pro mne radost, že jsme bezbariéroví. Tak ti teď stojí, střídavě točí kolem budoucnosti. Za něj točí manželka, protože ruka mu neslouží. Vytočila srdíčko. To vysvětlovat netřeba. Oba se usmějí, ona se skloní k vozíku a dá mu krásnou pusku.

08 09 2013 V popravovně

usrkávám Krakonoše, koukám po holkách a rochním si v klidu. Ukončili jsem Rozmluvy, uklidili Lodžii a vědomí, že je to za námi, je úžasné. Snad i vědomí dobře

vykonané práce. Listuju si fotkami, říkám, že ujdou a najednou to přišlo: já jsem spokojenej. Sám se sebou. To smím? Přehrávám si film celého toho týdne. Bylo mi tam příjemně. Lektori skvělí. Moudří, nevytahovali se a mnoho zajímavého pověděli. Standa dobře vybral. A ta parta umělců. Fascinovala Anežka kovářka s přítelem kovářem. Správně umouněná, jinak při kovařině nelze. Nesmírně pracovitá. Tedy oba. To jejich ťukání do kovadliny ozývalo se od rána do večera. Při jedné svatbě šli odpouchávat, při druhé ťukali dál a to se mísilo s Mílovým projevem při svatbě a nakonec se oboje i dobře poslouchalo. Od Lodzie zněla novomanželům taková gratulace. Nevěště: „Až Vám bude krušno, přijďte trucovat do Lodzie.“ Ženichovi: „Támhle za rohem je útulná hospůdka. Až ji to přejde, ona si Vás tam najde.“

Při jídle, kafi, i přestávkách různých povídám si s umělkyněmi – studentkami. Některé při tom linoryjí, jiné vypravují o své práci. Jak je to s módním navrhováním, že v Plzni je problém sehnat kámen, pískovec určitě. Že je drahý. A sochař bez písku není sochař. A taky, že dotyk s kamenem může působit až erotickým dojmem.

Taky dívky malují i rozličnými méně známými technikami. A je to nádhera. Obraz Švestky mne dostal. Ta holka jistě nevěděla, že Jindřich Prucha namaloval obraz a nazval ho Ptáčnice (plané třešně). Textilní návrhářka s dlouhým nosem (ale pěkným) sedí u pumpy a kombinuje karton s nějakými bavlnkami. Kouknu – to jsou přesně žaluzie v Lodzii. Eliška jen tak sedí. Ptám se, jak to, že ona nic. Odpoví, že to má tady – ukáže na čelo, míní, že uvnitř. To, co tady nabrala, to zpracuje doma. Takhle vypadá jeden pohled na výtvarno.

10 09 2013 **Dali mi dvě holky**
a řekli, bych rozvážel lodžiové plakáty (Divadelní inventura) a je to naučil. Rozvážení. (To měkké I v nadpisu je správně, aby si někdo nemyslel bůhví co. I

když) Neměly ani mapu, ba ani tužku a tak nás v MICu dovybavili. Jolanda (Vuelta) uměla zapyrenejsky, Hellen (Tour de France) tu svou mazlivou řeč a trochu englicky. Já rusky, česky, oboje dost mizerně. Tak jsme si rozuměli. Když jsme měli skoro všechno, volali z Vydrovny (Lodzie), že ještě další (plakáty). Renata nám je přidala a my to objížďeli znova. Když bylo konečně rozvezeno, vydala Hellen krásný notýsek a tam měla ještě asi deset dalších míst. Měla to tam napsané englicky, to mi bylo platné. Řekl jsem tumorou a byl hrdý, jak se domluvíme.

Když je nejhůř, zastavuju jičínské lidi a ptám se, jestli umí anglicky. Průzkum vychází tak jedna ku pěti. To je pro Jičíňáky dobrý výsledek. Já to řeknu česky, angličtinář z ulice to převede do angličtiny, dívky odpoví anglicky a dobrák z ulice zase pro mne česky. Je to docela zajímavé. Hlavně rychle.

Na závěr se obě postavily i s koly vedle sebe a já každé dal pusku na tvář. Ony řekly děkuju a já mateřštině porozuměl. Práce pro Lodzii má svůj půvab. Nikoli finanční.

11 09 2013 **Píšu jen o Lodzii.**

To bych asi neměl, svět je přece širší. Tak dobře – o komunikaci. Stále víc zjišťuju, že některé lidi nemusím. Není jich moc, možná tady v Jičíně tři, čtyři. Pak ještě jednoho MZ, ale ten tu není, je vysoko. Většinou proto, že mne našťvali. Víc, míň. Projevuje se to tak, že je nechci potkat. Nechce se mi na jednání, kde oni jsou..

Prochoroviny
kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998
Vydává B. Procházka, Sokolovská
367, Jičín,
tel.: 493 523 492, 723 128 942
Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.ic@tiscali.cz
Noviny vznikly s laskavou pomocí
APEL, s. r. o., Jičín, Město Jičín

Trápí mne, že se s nimi musím pozdravit. Na kole jedu radši jinou ulicí. Na ... některých, to přiznávám, si smlsnu v novinách. Víím, že to bych asi neměl. Utěšuju se tím, že moje noviny nejsou veřejnoprávní. Klidně můžu někomu, nebo něčemu stranit. Jen bych neměl psát nepravdy. Snažím se.

Nemám na to prášky, bohužel ani vůli. Nevadí mi být sám. Pardon, s počítačem chci být, se čtením taky. Uvědomuju si, jaký to byl šílený trest v komunistickém vězení, když nesměli mít noviny, knihy, tužku a papír.

Ale občas potěší, když najdu spřízněnou duši/duše. Trochu se mi to daří v Lodžii. Pardon, říkal jsem, že chvílku o Lodžii psát nebudu.

Má to důsledek. Ti lidé to vycítí, je pochopitelné, že oni nemusí mne. Tedy ani aktivity, ve kterých jedu. Kupříkladu na prvního máje jedna velká jičínská organizace nepřišla. Bojím se, že trochu proto, že byl jsem spolupořadatelem. To je škoda. Ne pro mne, pro věc samotnou.

Co s tím, když ty prášky nemám. A lepší ve svém věku už asi nebudu. Je to moje ješitnost, co způsobuje, že snad ani moc nechci?

12 09 2013 Čtu si

naskládané noviny, konečně je trochu času. O Vitce Kaprálové, skladatelce, dirigentce. V Poličce jsem viděl její obrázek, protože byla milenkou B. Martínů. Stihla mnoho milenců, složila některé skladby. Umřela v pětadvaceti. (Viz J. Mucha – Podivné lásky). Pak skáču na Pavla Landovského. („Ženský se vždycky boje, aby člověk něco nepřepísknul, protože by se to nějak mohlo obrátit proti nim.“). Martin Vopěnka, syn pana kdysiministra, matematika, píše: „Vzpomínky z raného dětství jsou něco víc – jsou uchyceny hluboko v základech osobnosti.“ Kdysi napsal, jak byl u Pavlíčka v Antarktidě. Teď píše o svém dětství.

Tohle přečtu, zavřu oči – a jdou na mne Myšlenky a víím, co bych měl napsat.

A pak tu je o tom, jak Zdeněk Hrubý, který vystoupil na osm osmítisícovek, si na deváté špatně zapnul karabinu a spadnul. Nenávratně. Spolulezec Marek Holeček zůstal sám. Tak o tomhle taky je potřeba napsat. Václav Cibula to udělal decentně. Úděl novináře někdy není lehký. Když událost je silnější, než jeho schopnost ji dobře popsat.

16 09 2013 Leje

Zmoklo mi kolo. Abych nezmokl i já, skrývám se u vchodu do Ka. Skrývá se tu víc lidí, i když to mají k autu blizoučko. Někteří něco koušou, někteří něco pijou, asi kafe z automatu. Dva bezdomoví pijou jedno pivo, asi Primus, je levný. Někteří jsou ve dvou, třeba se z nudy líbají. Pozoruju páry, zda se k sobě hodí. Jen trochu. Ale na to přijdou až později. Zase se utvržuju, co je všude tlustouchů (to je jejich věc), ale i tlustoušek (to je škoda). Koukám po lichých holkách, zda by na mne některá zbyla. Nezbyla. Stejně by nechtěla jezdit na kole.

Odjíždíme, já a kolo, trhat na zahradu ostružiny. Budou pořádně mokré.

17 09 2013 Jsem v promo (akci)

Nebyl ani tak problém připravit kostýmy. To se různě nastříhají a plakáty polepí papírové pytle. Velký na tělo, malý na hlavu jako čepice. (To muselo být peněz, za ty pytle!) Problém byl obléct a neroztrhnout. Nakonec se povedlo, zejména, když se pak čepice přilepila lepenkou přímo k hlavě. Umění žádá si oběti.

Auto bylo celé krásně potažené černou látkou, plošina na střeše pečlivě upevněna, Zuzka měla připravený horolezecký sedák, aby nespadla, vše perfekt. Akorát, že z toho auta bylo vidět jen dopředu a to ještě poněkud špatně. Blinky, zrcátka a jiné atributy potřebné k předpisové jízdě = 0. Jirka, v některých věcech značně pedantický (kromě úklidu), poněkud zneklidněl. Za pomoci krásných českých vět, jako třeba: „Nejsme žádný mejdla ...“

na to se ...“ jsme vyjeli. Bylo mi ho trochu líto, když jsem viděl, jak se kouše do rtů. Ale oznámený čas nastal. Bylo třeba konat. Jsou chvíle, kdy předpisy jsou na obtíž dobré věci.

Za kostelem, kde jsme se připravovali my, lidé (auto připraveno bylo), bylo třeba se nejdříve vysvléct, protože z kostýmu nesměly čouhat civilní šaty. Mikroklima (14 °C a vítr) nám přálo. Ale zase byla docela sranda, jak jsme na sebe rvali ty pytle.

Uchopili jsme lana, zanotovali jsme píseň burlaků na Volze Ej, uchněm a vyjeli. My tři otroci – burlaci, táhli jsme jako auto, Zuzka na střeše nás jako bičem poháněla, z auta zněly bubny, Jirka do řvací roury vyřvával smysl akce = propagace divadelního festivalu. Objížděli jsme kašnu, novináři a obyčejní lidé si nás fotili, Zuzka nespadla, i když úžasně na ty střeše baletila, má na to školy. Já si uvědomil, jaký mám dobře znějící barytón. Prostě zážitek. Dokud jsem si nevšimnul, že mezi lidmi je i kousek méj rodiny. Ale jsem si ani nestačil představit, jak žena říká: „Podívejte, děti, děda byl zase šašek.“

Ale jsem si všimnul, že Jirka se, když jsme si sundávali ty pytle, usmívá.

20 09 2013 **S dvěma živými spisovateli**

ve vlaku cestou na Slovensko povídáme si o psaní. Netušil jsem, jak složitá je to záležitost. Je důležité hlídat si realie. Časovou osu. Aby stáří hrdinů odpovídalo stáří ostatních i dění v okolí. Cožpak, když se děj odvíjí v jedné přímce. Ale když se prolínají různé dějové linie Ony si totiž postavy začnou žít svým životem, a začnou konat nezávisle na vůli autora.. Nebo když chceme, či je třeba nějakou postavu přidat, nebo ubrat, je umění to zapasovat do děje. „Na to jsou nejlepší války. V tomhle období není zas takový problém, aby byl někdo zabit“, pravil nejzkušenější autor. Cynismus? Ne, autorská zkušenost.

Oba dva pak přiznávají, že po dopsání knížky není jednoduché vrátit se do běžného života. Zakotvenost v ději chvíli

trvá. Včetně určitého vyčerpání. A já vzpomínám na vyprávění malíře M. Ten pracuje v cyklech, a když dokončí sérii obrázků, ještě nějaký čas s nimi setrvává.

25 09 2013 **Už potřetí píšu**

na vedení JMP dotaz, proč letos nevydávala Pohádkové noviny stará redakce. Na první dva dotazy JMP nereaguje. Stará redakce představovala dílnu, kde se studenti a žáci učili novinářskému řemeslu. Pochopili zde i zásady svobodného tisku, kterému by nikdo neměl přikazovat, co má psát. Tahle redakce věděla, že nekoná marnou práci. Studenti by vyjmenovali, na jaké dobročinné účely šel výdělek za noviny.

Trochu se ptám taky proto, že jsem byl u založení PN a ty vzpomínky nelze smazat. Byla tehdá v JMP atmosféra jiná?

Dnes jsem dostal odpověď. Bylo tam napsáno, že odpověď dostanu na konci týdne. To už se noviny budou tisknout.

Kačenka, Ninka

Kača má svůj tablet. Moc si na něm zakládá. Lepší tablet než mám já. Taky s ním umí lépe zacházet než já. Je krásně důležitá. Závidím jí.

Ninka je muzikální, hravá. Našli jsme starou dřevěnou hračku. Fakt starou snad dvacet let. Vkládají se tam různé kravičky a ovečky. Ninka je zase vyndává. Děsně ji to baví. Celá přítomná rodina tedy vkládá, protože vkládat Ninka neumí. Ale mám podezření, že umí, ale nechce. Poznám se to podle toho, jak se při tom šklíbí.

Ondřej pak hraje na píano Ježka. Ježka Ninka ráda. Chce Ondru doprovázet. Necháváme jí vysoké klávesy. No, nějaký nelad tam je, spíš víc, vlastně všechny. Ale rytmicky je skvělá. Kdo z vás to má? Rok ji teprve bude.

Vysočinou (za J. Pruchou) - pokračování

V Třemošnici jede vlak jen tam (a zpět). Takový kopec by ostatně žádný vlak nevyjel, ani zubatý. Třemošnice má 3000 obyvatel, takže není vesnice. Taky má krásně postavené socialistické náměstí. S vodotryskem, cukrárnou a hospodou. Tak si беру větrník a indiána do hospodské zahrádky a je to vono. Ale že bych měl na nějaký velký kopec, to se mi nezdá.

Jedu podle rady do Běstviny a tam ten stoupák začíná. Župandu tu nikdo nezná. Až nahoře mi sedlák matně ukazuje, kde by mohla být. Někam do lesa. Každopádně jedu blbě, to mám radost.

Některá blbost se ale vyplatí. U kostela sv. Jana Křtitele je hřbitov, tam dřevěný kříž, na něm kovová schránka. Tu jsem se otevřít neodvážil. Ale na zdi deska: „Anna a Josef Pruchovi, Vojslava Pruchová, rodiče a sestra Jindřicha Pruchy – malíře Železných hor.“ Sám malíř skončil ve společném hrobě vojáků kdesi v Polsku. Nebylo mu ani celých 28 let.

Odtud dolů, znovu nahoru, osada se jmenuje Kubíkovy buky. A tam, na konci cesty louka, na ní dvě chalupy. Jedna je bílý podélný dům, ve kterém malíř žil a maloval. Z horního konce louky, spíš ale z příjezdní cesty, je otevřený výhled do kraje. Tam, kde sjízdná cesta končí, je oprýskaná dopravní značka zákaz vjezdu (kdo by dál jezdil, když to stejně nejde?), nad ní ještě oprýskanější cedule Županda. Ale nahoře, úplně nahoře na tom sloupku je lebka. Zvířecí. Tady si, miláčkové, sami dosadte svůj výklad.

Pak už je to nezajímavé, ale náročné. Cesta mizerná, nebo žádná. Všude kameny a větve z těžby. A kopec. Zase kopec jako bejk. Ani dolů se nedá jet. Naši lesní hospodáři nechali tam napadané větve a umístili ceduli Zákaz vjezdu. Volové. Dyk se tady jet nedá. Ale když jsem se prodral na kraj lesa, zase jsem otevřel pusu. Louka, dole v údolí pak Počátky. Ale ty barvy. Zelená, nasvětlená zapadajícím sluncem, bílé domy, červené střechy. Ne moc. Tohle je začátek Počátků. Divíte se, že jsem si vůbec nevzpomněl na nějaký stupidní televizní doktorský seriál?

Z Počátků do dalšího obřího kopce do Seče. Když jsem před tím na tu asfaltku koukal, pravil jsem si, tady bych nechtěl jet. Jel. Ne že chtěl. Já jsem musel. Dopr.

Ne, do Seče. Tady pivo a pak nocleh. Pohostinnou krytou rampu nabídl mi kdysi mezinárodní pionýrský tábor, dnes obří rekreační středisko.

ČT

Bum! Někdo mne kopl do hlavy. Nebyl to někdo, byly to dveře. Naši pracující musí odpočívat, ale taky snídat. Dostal jsem pět minut na vstanutí i na sbalení, než přivezou rohlíky.

Za trest jsem si šel do rekreačního střediska vyčistit zuby. Paní uklízečka byla vstřícná, ukázala mi kam. Ale za chvíli klepe, že jde pan vedoucí. S pastou v puse vyběhl jsem, ale se ještě vrátil pro kartáček. To už tam byl. Jak může asi

vypadat vedoucí Mezinárodního pionýrského tábora, pardon, rekreačního střediska? Koukám na něj, on, ani já ani slovo. A najednou se mi to vybavilo: Bylo to přesně 39 let, co jsem tady byl, jako vyhozený kantor shánět práci. Že bych školil pionýrské vedoucí technických kroužků. To byl tenhle řízek ještě batole, maximálně pionýr.

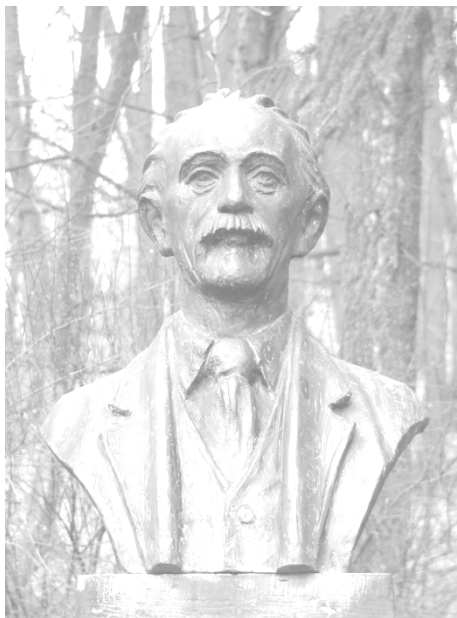
Ale tamten, tuším se jmenoval Unruh, nebo taknějak. To byl jinší ředitel. Pěkně jsem mu vysvětlil, jakou školu jsem vychodil, on kýval. Už to vypadalo, že si plácnem. Považoval jsem za slušné ještě dodat, že jsem vyloučený ze strany. A už jsem šel. Ani si nepamatuji, jestli jsme si podali ruce.

Jedu si Vysočinou k severu a jen si vnímám krajinu, která je prostě vysočanská. Semtamstrom, jeřabiny, výhledy Lék na všechny Unruhy.

A to k pěknému dni stačí. Ještě Rabštejnek. Zřícenina. Ale krásná, ale zašitá. Našel. Kousek od Rabštejnské Lhoty. Posadit se na kámen, trhat ostružiny, jen tak si být.

Než přijel ve Slatiňanech vlak, abych se nalodil, objevil jsem raritu, patrně jedinou v zemích RVHP, pardon Eurozóny. Cukrárnu, kde k větrníkům točili pivo. Koňové odloženi na jindy.

Každá správná kolová cesta má mít v sobě i trochu natlučení, nebo potlučení. Happyend. Pointa. Povedlo se. Koleno, loket, druhý loket, brada. Nestalo se hrdinsky při sjezdu ze Železných hor, ale na nádraží v Rosicích při klopýtnutí o koleje, které poněkud z neznámého důvodu vyčnívají nad terén. Železniční přepravní cesta zůstala zachována. Půvabná paní průvodčí okamžitě přiběhla s leukoplasty a taky bradu pofoukala. Taky se lépe a rychle hojí.

Jičínská beseda za finanční podpory města Jičína
si Vás dovoluje pozvat na přednášku

POUTNÍK SE VRACÍ DO JIČÍNA

*Osobnost a dílo hudebního skladatele
Josefa Bohuslava Foerstera,
jeho vztah k Jičínu i okolnosti uvedení
jeho opery Eva jičínskými ochotníky roku 1923,
které osudově zasáhlo do Mistrova života,
přiblíží*

ZDENĚK VOKURKA

*hudební publicista, novinář, scénárista a
organizátor hudebního života,
který též zavzpomíná na svá osobní setkání s tímto
velmožem novodobé české hudby*

11. října 2013

18 hod. v Porotním sále jičínského zámku

